
nullás liszt

TOLNAI OTTÓ

szétszóródott a kristálycukor
elnémult a hűtőszekrény
régí hangszerek hangathatnak el így örökre
kis zökkenéssel
összekoccintva 70 tojásunkat a jégoltáron
a fiókban 18 kést 10 kanalat 9 villát 2 tortalapátot
1000 könyvünk van
ne félj
én is félek: szerelmes versek írása közben mindig fél a költő
most szépen láthatja
mint libanyakat a nagy kerülőt
ha valaki 8 óvig nézett bennünket egy repülőgépből
láthatja egymás felé trappoló
szűzanyameztelen talpnyomainkat a nullás lisztben
de még mindig elvéthetjük egymást
akár földrengéskor a malomban azok a kopasz egérkék
a kellesténél egy árnyalattal jobban hallottam
a hűtőszekrény elnémulását
mit jelentsen ez
semmit
majd leszárad lassan óriás füled
új gyártmányú csöpp füled neked már sohasem lesz
tengeri kagylók zenéjére táncolsz
s végül majd áttáncolsz
ahogy már annyiszor áttáncoltál árnyadon
a gyerekek elmentek a nagyszülőkhöz
picasso tegnap meghalt
korunk egyetlen zsurnalistája akit szerettem
kávé mellett reggelente olvastam
avignoni kisasszonyok avignoni kisasszonyok
holnap kedd
egykor óriási városokban szerettem volna élni
hol fantomkristályokká kapaszkodnak össze az emberek
mert mi a természet

klorofill és por által tisztára mosott
 klorofill és por
 víz
 víz által tisztára mosva
 csak a hús nem tudja tisztára mosni már magát soha
 kihúztam a telefont mint martin du gard
 mi a zsillett
 abszurd kis jószág
 hasonlatos az áldozási ostyához
 mellyel zöld lelkünkbe vágta monogramot
 örület mondják majd nevető- avagy sírógörcstől fulladozva
 végtagjaik között forgatva a csillogó lapocskát 1000 év múlva
 0,65 dinár 40 gramm szódobikarbóna
 kilyukadt a zoknim
 egyetlen kék röggé lesz a levegő
 rózsaszín tokjában már a vér is
 a gyerekek szobájában alszunk
 mind a kettő maga a csavarral járó komikum
 a meselemezek elrongyolódtak
 elrongyolódtak a meselemezek
 a gyerekek is ezt mondogatják énekelik: *kucuba-kucuba-kucuba*
 ez itt a puma
 a kis vágódeszka sárga virága
 a mackó annyira elpiszkolódott
 hogy: *él*
 ó édes mackó
 tiszta vagyok-e annyira
 hogy már meghalhatok
 kóc
 kóc kóc által tisztára mosva
 nincs huzat
 egykor volt ventilátorunk
 az újvidéki áruházban 6 dinár egy fekete habbal
 éjjel után majd beömlik a vízszag
 labda se röpül
 hogy kilökje a fekete futóárokból a tüt
 a kis tüt
 ó édes kis tű
 babaszervizbe akarok
 a topolyai oszlopok földbe vert hattyúfalloszok
 petőfi zágrábban betéve tudta már lear bolondját
 hány óra
 33 éves koromban kezdtem el gyűjteni a bélyeget
 venyige- csont- elefántcsont-fekete
 szilvászibarna barnászibarna őzbarna borsózöld
 fordított párban
 in memoriam-blokk celofán feldolgozásban
 borvörös téglabarna kanárisárga
 vágva vágva
 szürkül
 ül a szennyeskosárba
 felborult az egyensúly dísznövényeink birodalmában
 1200 fajta kaktusz van
 őszig most már megleszek hálóing nélkül
 mondogatom míg éjszaka matatok utánad
 sőt ha az emberélet útjának felén
 abba a nagy sötétlő erdőbe is pizsama nélkül érsz

2,70 dinár 1 kilogramm félbarna kenyér
szalicilt már nem árulnak felénk
kipukkadnak a levegőre ragasztott tapétacsikok
mi tartja mégis e nehéz aranyrámákat
aranyrámákban e 100 kilogrammos figurákat
itt élnek velünk
fehér cipőben festették őket a kiskonyhában
fegyelmezettek
még nem nyúltak ki kávéért
könyvéért melyben azt írja
beethoven dallamaiból szavak hajolnak ki
meleg üvegkacsámért
a pisztolyért
4 csövű
4 tagú családom
pistának postázva németh széchenyije
a beton valahol mégis itt van
nem bírom felemelni a radírt
összecsomózott vörös hajszálak
betonhangyák függővasútja
fáj a kezem
egyedül asztaliteniszesez
mind nagyobb a labda a számban
piramis épül tán tapétadobozkákból
turisták mindig lesznek
és vattacukrot esznek
kucuba-kucuba-kucuba
ez itt a puma
milyen messze már a párnaháborúk
a lisztezett sózott toll fehér éjszakái
ki szórta szét
ki szórta szét
bár csak mikroszkopikus méretekben
ismét felporzik a küzdő felek körül a talaj
a küzdelem azzal dől el hogy egy jól irányzott szúrással
a hasoldali idegdúcok valamelyikébe jut a méreg
a kérdés
mi tizedeli egy család tompakés-készletét az ötödik emeleten
hurcolkodások
földrengések
háborúk
például megfigyelni hogyan liftezik fel egy kanál
egy villa hányszor csenget
evőeszközök hullanak majd szegény csontjainkra
mészpor
nullás liszt
valentinóéknál láttam egy csokor rizsevő pálcikát
nagy témák
nem vagyok én hordár
ki szórta szét a cukrot
zsiletkristályok fúródhatnak agyvelőm mennyezetébe
ki szórta szét a sót
ki szórta szét
ki szórta szét
talpam is már akár az agyam
finom és húgyszínű
ki szórta szét

némely csigák is telis-tele kristálycsillárocskákkal
ott is hol a padló a mennyezet
hol a mennyezet a padló
ki szórta szét
oh miért vagyunk mi újabban kérdezte goethe
olyan szétszórtak
nullások
miért nem raksz már évek óta virágot a fekete vázába
egy óriás kék sátorban kaptuk
a varsói gettőlázadás évfordulóján
ki szórta szét
lisztevő nem kenyérevő
látta már a gettót mein lieber malaparte
korunk egyetlen zsumalistája akít szerettem
szeretle hílt
ki szórta szét
kucuba-kucuba
a meselemezek elrongyolódtak
elrongyolódtak a meselemezek
megérkezett görögországból
ruhája alatt még meztelen
holnap már lesz hús kívül is
belül is lesz ruha
kóc
szaru
hol a gyűrűd
szarugyűrűd
lombfűrészszel kutattál utána a szarvakban
tán visszahelyezted
hogyan combtőben átdőfhessenek
ki szórta szét a lisztet
kucuba
ez itt a puma
a vers teste
a párkányra helyezett kocsonyát lesed
már-már ismét boldogan remeg
tiltott magzatelhajtás
gyalupadszerű asztalomon
mondják kik belátnak
ki-be látnak
s állatnak rajtam is
kézmíves ily korban
preszióz
gyakorta naiv
ámbátor — báthory erzsébetéről ír bataille
nagy durva
gesztusokat is kedvelő
...dekagramm agyvelő
be kell üvegeztetni képeim
mert ha fúj a szél
a vers teste
este ha lefekszel nem tudsz nélküle
megvannak fogásaid
ki tudod tapogatni magadban
ha kell még bent megfordítod
ki tudod lökni
habár nem akarod

naponta teherben maradsz
nem fogod persze megtartani
ellenkező irányba indulsz
múanyagot is használsz
közönséges is vagy
szétszóródott
prózai
tolnai
de éjfelente
a párkányra helyezett kocsonyát lesed
már-már ismét boldogan remeg
emlékszel akár ifjúkorunkban
előlről tudtuk kezdeni
mint kevesen a világon
mi csak folytatható
ha nem is folytatható
a költészetet
kétfelől fúrtuk a levegőt
s mint szindbád a csontból a velőt
kiütöttük a nemlétezőt
felsír
a köldökzsinórt sosem metszed el
csupa nyálkás zsinór vagy
akár lila éjben az úrtas
tarkódon is nyálkás díszkötés van
nincs jogod mondd magadnak a jó
a szép
nincs az ilyen az olyan vershez
nincs a csendélethez csinnadrattához
pedig hát
milyen jó is a jó
szép is a szép
milyen ilyen is az ilyen
olyan is az olyan
szerfelett
szerfelett
én bóka lászló költeményeit szeretem
Zárt formák gögje: új Horatius.
de Berzsenyinek kemény erkölcei, —
„Hervadó színnel rogyok a halálnak...”
így fordította Szapphót Kölcsey.
felfelé fordított tenyérrel alszom
ki szakította ki a zacskót
ki hasította fel a zsákokat
földbe vert hattyúfaleoszkok
elrongyolódott meselemezek
túl park lesz
kucuba
sok a gyerek
nem lehet elzárni a csapat
egy lógerincet néztünk a partról
a víz még nem érte el
még nem hullott szét az óriási kláris
a ló gerinces állat
bulldózer simítja a homokot
körbe-körbe állandó fortissimóban
holnap érkeznek a gyerekek

nem hoznak tán bolhát
befőttesüvekben fehér egeret
zörögnek már a szemetesek
ki szórta szét
emeleten nem tarthatsz sok klisé
ki szórta szét
virágcserepbe temessenek
kérjük a csontot
ki szórta szét
romlik a szemem
látom magam
sült galamb szájában sült galamb
tükörszemételep
null null
ás ás
a labdarózsa gömb alakú virágzatában minden virág meddő
2,50 dinár 1 liter tej
a lemezhibából kellene kiindulnunk liszt ferenc